

[Haunstrup Clemmensen.]

interessant at få en økonomisk vurdering fra socialdemokratiets ordførers side af, hvordan han ser på spørgsmålet om behov for kasseoverskud i det kommende finansår. Efter de senest foreliggende beregninger er der tale om, at der bliver et kasseoverskud på ca. 445 mill. kr. Hvis dette efter socialdemokratiets ændringsforslag, der er tiltrådt af socialistisk folkeparti, skulle nedsættes med op imod 300 mill. kr., er der ikke tvivl om, at der blev et meget beskedent kasseoverskud tilbage. Men jeg har hidtil forstået det således, at der her i tinget i hvert fald var bred enighed om i den nuværende anspændte valutamæssige situation at foretrække, at rentepolitikken blev lempet, og at finanspolitikken derfor måtte bære en større del af byrderne i forbindelse med valutaproblemernes løsning eller i hvert fald vanskelighedernes mildnelse. Det er helt ubestrideligt, at den skærpelse af finanspolitikken, der er gennemført, allerede har givet sig udslag i de første mildnelser i rentepolitikken. Vi ved, hvordan der er opnået enighed om betydelige udvidelser af obligationskvoterne, og hvordan diskontoen er nedsat med $\frac{1}{2}$ pct. Jeg synes, man fra mindretallets side skulle erkende, at begge disse virkninger af en lempelse i rentepolitikken er af stor og afgørende betydning for beskæftigelsen. Jeg tror derfor ikke, det med de store valuta-vanskeligheder, landet nu er stillet over for, vil være økonomisk forsvarligt at gennemføre den kasseoverskudspolitik, som socialdemokratiet her lægger op til, og jeg vil gerne høre, om man ikke er enig i, at der er behov for at gennemføre en lempelse i rentepolitikken.

Jeg synes også, man må gøre sig klart, at vi simpelt hen ikke kan fortsætte med de meget betydelige underskud, vi har på vor betalingsbalance, og da slet ikke forøge dem. Vi ved, hvordan vanskelighederne med at optage lån i udlandet er blevet større. Vi ved, at vi i 1967 havde et betalingsbalanceunderskud på 2.000 mill. kr. Vi ved, at hvis der ikke foretages den

skærpelse, der her er tale om, kommer vi ud for stigende valutamæssige vanskeligheder. Derfor virker det nok en lille smule overvældende, når socialdemokratiet nærmest sådan lidt fornærmet siger, at der ikke er tilstrækkeligt til privat finansiering af investering og til privat forbrug. Nu kan man være glad for, at det ikke er i England, denne diskussion føres, for den socialdemokratiske regering i England går ligefrem ind for en nedskæring af befolkningens forbrug på grund af bl. a. alvorlige valutariske vanskeligheder. Herhjemme er der efter den økonomiske politik, der er lagt op til, mulighed for dels en forøgelse af de private investeringer, dels en nedbringelse af underskuddet på betalingsbalancen; og begge dele må der formentlig siges at være et betydeligt behov for.

Det konservative folkeparti kan derfor tilslutte sig de af flertallet tiltrådte ændringsforslag, men må gå imod de af mindretallet stillede ændringsforslag. Vi må først og fremmest lægge vægt på, at landets alvorlige betalingsbalancesituation gør ekstraordinære foranstaltninger påkrævede, navnlig når vi samtidig skal lempe rentepolitikken, hvad vi først og fremmest af hensyn til beskæftigelsen i høj grad er interesseret i.

Foged: Det foreliggende udskrivningslovforslag er som så meget andet en arv fra den tidligere regering og ikke, som den tidligere finansminister, hr. Grünbaum ynder at sige, en arv fra den tidligere opposition. Det var dengang som nu regeringen, der havde ansvaret for de fremsatte lovforslag; oppositionen dengang blev ikke taget med på råd; man gennemførte lovgivningen sammen med socialistisk folkeparti tilsyneladende med det direkte mål hurtigst muligt at administrere samfundet i så stor udstrækning som muligt og så hurtigt som muligt. De sidste års hastige vækst i statsbudgetterne bærer tydeligt vidnesbyrd herom.

Det er mit håb, at den nye regering helt anderledes vil sætte de offentlige udgifter i